

færlig Sagkundskab i dette Tilfælde, men at jeg ikke taler saa ganske hen i Veiret, fremgaar deraf, at en af det ærede Medlems egne Kolleger, som vist ikke mangler Sagkundskab, Stiftsstyktus Krebs i Odense, i disse Dage har anvist denne Udvei. Han siger, at det er den eneste Maade, paa hvilken baade Vind og Sol kunne blive lige fordelte mellem alle Parter, og det syntes, at det ærede Medlem selv slog paa denne Udvei. Jeg griber den med Glæde; dersom den ene Vei er ufremkommelig, saa lad os betræde den anden, saa er der Ingen, der med Grund kan sige, at vi have det gamle Laugsvesen. Thi det lyder ganske vist kjønt, naar man siger, at det er for det almene Vels Skyld, man holder paa det Bestaaende, naar Lægerne sige: Det er ikke for vor Person, vi modsætte os Forandringen, vi skulle nok komme igjennem, og jeg tror det gjerne, ligesom jeg troede den Nebsluger — en ivrig Laugsmester — som sagde til mig: Bønderne ere ikke kjente med at blive overspændte med det daarlige, tykke Neb, det er i det Almindelige Vel, at jeg holder paa Nebslugernes Ret, thi Landet er ikke tjent med at blive bebragtet af tykke Dmløbere, som vi kunne vente, de ville kun bebrage Bønderne for deres Penge. Jeg tvivler ikke om, at han mente fuldstændig, hvad han sagde, og ligesaa vel tror jeg ogsaa, at Lægerne kunne mene, hvad de sige, men det er ikke sagt, at Alle have den samme gode Opfattelse, Nogle kunde dog maasse tænke, at der ligger nogen Egen nytte bagved, og jeg siger derfor, at kunne vi ad anden Vei komme til at ophæve det i mine Tanker aldeles uanstændige Laugsvesen paa de aandelige Omraader, saa lader os gjøre det. Jeg glæder mig til for Fremtiden her at finde en Støtte hos det ærede Medlem.

Justitsministeren: Ved denne Sags første Behandling har jeg haft Leilighed til gjentagne Gange at udtale mig angaaende det foreliggende Forslag. Jeg haaber at have udtalt mig saa klart, at det ikke kan være skjult for noget af det ærede Things Medlemmer, hvorledes min Stilling til Forslaget er. Jeg kan ikke slutte mig til Forslaget, saaledes som det foreligger. For at fjerne en Misforstaaelse, ønsker jeg dog, inden disse Forhandlinger sluttes, at sige til, hvad jeg i Ovrigt ogsaa tidligere har udtalt, at, naar jeg har maattet udtale mig mod Forslaget, saaledes som det forelaa, er det ikke dermed sagt, at jeg vilde være mod enhver Forandring i den nugsældende Lovgivning om Kvafsalvervesenet. Jeg er imod Lovforslaget, saaledes som det foreligger, ikke hvad dets Enkeltheder alene angaar, men jeg er imod den Hovedtanke, hvorpaa Lovforslaget hviler. Hovedtanken maatte vel siges at være den, som er bleven udmillet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Zermansen) saavel i denne Session som i den forrige, den Tanke nemlig, at det skulde være en Forandring, der maatte stilles i Kraft af al-

mindelige Frihedsgrundsaetninger, at Udøvelse af Lægepraxis, som det kaldes, skulde være fri for Alle. Men derimod er jeg ikke imod en anden Tanke, som er kommen frem dels fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, dels fra forskellige andre Sider her i Salen. Jeg er ikke imod den Tanke, som det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zermansen) navnlig idag meget stærkt og varmt har gjort gjældende. Det ærede Medlem sagde: vi ville kun, at der skal gives den allerimpleste borgerlige Ret for de Naagsældende til at være imellem os, vi ville intetsomhelst Andet, end at den ikke skal straffes, som hjælper sine trængende Medlemmer, thi det er uretfærdigt, ja Synd at straffe den, som hjælper Andre, navnlig naar disse Andre ikke have kunnet faae Hjælp paa andre Steder og ere bleven henvisste til at faae Hjælp hos dem, der kunne yde den. Havde dette været Tanken i Lovforslaget, da skulde jeg for mit Vedkommende have stillet mig anderledes til det; men, som jeg har udtalt ved første Behandling, Lovforslaget gaar virkelig ud paa noget ganske Andet end paa at gennemføre denne Tanke, og jeg tillod mig ved første Behandling at sige, at dersom man i Stedet for at fastholde Lovforslaget i det Væsentlige, saaledes som det var kommet frem, havde kunnet bestemme sig til at gaa en anden Vei, navnlig en Vei, som blev antydet i det Udvalg, som i 1868 blev nedsat i Landstinget til at behandle et Lovforslag, som da var indbragt af Regjeringen, dersom man havde kunnet bestemme sig til at gaa den Vei, at forandre Straffelovgivningen overfor Kvafsalvere, saaledes navnlig, at man ikke med Straf ramte de Personer, der ikke gjorde noget Skjerv ud af deres Lægepraxis, og dersom man vilde indskrænke sig til maasse ogsaa paa anden Maade at mildne Forholdet ligeoverfor de Personer, der maatte anses for at være redelige, ærlige og dygtige Folk, saaledes at man navnlig ikke vilde lade Straf indtræde for disse Personer, forsaavidt de kun traadte til i Tilfælde, hvor de autoriserede Læger havde erklæret, at deres Kunst stod stille, eller hvor de kun ydede deres Bistand under Veiledning af kyndige Læger, saa skulde jeg være med. Men disse Udtalelser fra min Side ere forsaavidt ikke bleven modtagne fra det ærede Things Side, som man har ladet Sagen gaa til anden Behandling uden at nedlægge noget Udvalg, som man har ladet anden Behandling finde Sted uden at fremsætte noget som helst Andringsforslag, der kunde yde paa, at man vilde være rede til at arbejde i den Retning, som jeg saaledes tillod mig at antyde. Som Sagen nu foreligger, med et Lovforslag overhovedet bygget paa den Grundtanke, som jeg antager ligger til Grund for nærværende Lovforslag, kan jeg, efter hvad jeg tidligere har tilladt mig at bemærke, ikke slutte mig dertil.

J. J. Christensen: De ærede ældre